

**DANIELLE
GIRARD**

**BÍLÁ
TMA**

THRILLER

Když si nevzpomene, může zemřít

BILÁ
TMA

Copyright © 2020 by Danielle Girard, Inc.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan David, 2021

Cover © Zhivko P. Petrov, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-1536-7 (pdf)

BILIA
TMA

DANIELLE GIRARD

VENETA

Tuto knihu věnuji Meg Ruleyové, své přítelkyni a agentce par excellence. Jsem vděčná, že jsi v tuto knihu věřila od samého začátku.

KAPITOLA 1

Chlad ji řezal do kůže jako tisíce malých nožů, ve spáncích tepala bolest jako ohromný hřmotný buben. Chodidla měla zpocená, prsty u nohou studené. Otevřela oči a neviděla nic než naprostou tmou. Ve vzduchu jako by se vznášela bolest, chlad a vzdálený tlukot jejího srdce, ale i celé její tělo. Po krku jí stékalo cosi hustého jako omáčka ke krocanovi, když ji den po Děkuvzdání znovu ohřejete.

Ve tmě jí v mysli vytanula zvětšující se nachová kaluž krve na podlaze. V kaluži krve ležel muž s bledým kulatým obličejem a prořídlym vousem. Ve vzduchu byla cítit směsice droždí, octa a peněz.

Vybavila si starší dívku, která ji ochrannitelsky držela. „Je po všem,“ zašeptala skrze slzy.

Zamrkala, za víčky rudé světlo, a pokusila se vzpomenout si na něco dalšího – o dívce i mrtvém muži –, ale nešlo to. Co jsou zač? Kde jsou?

Ale hlavně – kde je ona?

Jak prsty prohledávala temnotu, ozývalo se šustění látky. Nebyl to ten známý zvuk bavlněného povlečení, spíše tichý šelest, jako by byla zabořená do větrovky či padáku. Odsunula látku stranou a sáhla si na obličej. Opatrně se po něm přesouvala dál, až našla místo nad pravým uchem, z něhož vycházela bolest. Nenahmatala žádnou bouli – snad je to jen

pohmoždění. Natáhla se a narazila na tvrdou chladnou stěnu. Příliš blízko.

Nohy a ruce jí zaplavil adrenalin. Byla uvězněna v čemsi hranatém.

Když se pohnula, ozval se zpod ní nepříjemný zvuk, jako kvílení veliké kočky. Na zvíře však příliš hlasitý a mechanický.

V návalu paniky se zvedla, ale jen o pár centimetrů, než ji cosi zastavilo. Zuřivě zamžourala, aby oči přivykly tmě. O chvíli později prostor zaplnilo pronikavé skřípění kovu o kov.

Dotkla se popruhu na svém hrudníku a prsty nahmatala okraj tuhé látky, kterou měla přes rameno. Ne popruh – bezpečnostní pás. Když jí to došlo, vyzkoušela i látku kolem sebe. Nebyl to padák, ale airbag. Je v autě. Na okamžik pocítila čirou úlevu. S někým jela autem. Vzpomněla si na bledého muže v kaluži krve. Je to řidič?

Po chvíli šátrání po stropě auta našla světýlko. Zapnula ho, zamžourala a prohlížela si řidiče. Zavřené oči, ochablé ruce v klíně, brada na prsou. Na sobě měl těžký kabát, na pravém zápěstí mohutné zlaté hodinky, jaké se používají při potápění. Byl atraktivní, ale vůbec jí nebyl povědomý. A nehýbal se.

Zavřela oči. *Oči mé vždycky patří k Hospodinu, on zajistí z leči vyvodí nohy mé. Popatřiž na mne, a smiluj se nade mnou, neboť jsem opuštěný a strápený.* Žalm 25. Ta slova jí zněla přirozeně a přinášela klid.

Když se natahovala po rukávu jeho kabátu, přes paži dospěla až k ruce a širokým prstům. Uchopila ho za zápěstí. *Palmaris longus. Flexor carpi radialis.* Pak nahmatala i vřetení tepnu, v níž ucítila pravidelný tep.

„Vy žijete!“ Vlastní hlas jí připadal neznámý, v uzavřeném autě nezvykle hlasitý.

Muž neodpověděl.

Zatřásla mu paží. „Proberte se!“

Nic. Přes čelní sklo vykoukla ven, ale viděla jen tmou. Všechno uvnitř se zdálo cizí. Kožená sedadla, palubovka ve dřevě.

Drahé. Na desce mezi nimi ležela pánská peněženka. Dlaní přejela po jejím hrbolatém povrchu a prsty přečetla iniciály LV, vyražené v hnědé kůži. Louis Vuitton.

Otevřela ji a koukla na řidičák. Brent Alexander Nolan z Farga v Severní Dakotě. Zkoumavě si ho prohlížela – je v bezvědomí –, pak i jeho peněženku. V krku stále cítila dunivý tep. Bolest již mírně ustupovala, když jí pod žebry prudce zašukalo. V hlavě slyšela rozčilený mužský hlas. *„Ber jen to, co jde snadno. Vem to a hned se vrať. Dokud jsme všichni pohromadě, nemůže se nic stát.“*

V hrudi ji začal bodat adrenalin, když prsty přejížděla řadu kreditek. Několik Visa karet, dva American Expressy. *Ber, co jde snadno.* Hromádka bankovek – nažehlených papírků, značících vysokou hodnotu. Jak to jen ví? Vytáhla bankovky z peněženky a přeložila je, jejich okraje byly v ruce ostré. Pár stovek dolarů, možná víc. Představila si láhev nějaké sladké whisky. Naplnila ji pýcha. Dobrá práce.

„A teď se vrať. Nenechávej mě tu s ním.“ Vybavila si zelené oči pod příliš dlouhou ofinou a zaplavil ji hřejivý pocit, že oči poznala. Hlavou jí problesklo jméno. *Abby.* Kde je Abby?

Auto se zakolébalo a posunulo ji dopředu, bezpečnostní pás se jí zařízl do hrudi. Strnula a trhaně lapala po dechu, aby se moc nehýbala. Přes čelní sklo rozeznala promáčklá svodidla vedle auta a temnou prázdnotu za nimi.

Auto se zhouplo dopředu, zadržela dech. Havarovali na nadezdu a předek auta teď přečnival přes okraj. Dolů to bylo tak deset dvanáct metrů. Nebo ještě víc? Takový pád by nepřežili.

Její trhaný, přerývaný dech zněl, jako by se snažila přemocit prudký záchvat škytavky. *Zůstaň v klidu. Žádné velké pohyby.*

Zapřela se do sedadla a snažila se celou svou vahou zastavit naklánění auta.

Musí ven. Ale co Brent...?

„Nikomu nepomáhej. Vůbec se nezastavuj.“ Zase ten hlas – ten rozčilený muž.

Potrásla hlavou. Ne. Musí ho probrat. Vytáhnout. „Brente,“ řekla a hlas se jí zadrhl. Vší silou ho uchopila za předloktí, bála se, aby se auto nepřevrátilo přes okraj. „No tak!“

Nic.

Roztřesenými prsty stiskla tlačítko, aby si odepnula pás. Nepovolil. Štouchla do tlačítka o něco silněji, jen dvěma prsty, aby měla pod kontrolou každičkový pohyb. Pás však pořád držel.

Děs jí svíral hrdlo. Je v pasti. „Ne!“ To slovo jí řezalo do uší. Omotala si pás kolem ruky, aby za něj mohla lépe zatáhnout. Zatařala zuby, do otvoru tlačítka vrazila tři prsty a šklubla pásem. Konečně vyskočil. Auto se o několik centimetrů posunulo a pak se zase pomalu srovnalo.

Propleskla Brenta a štípla ho do tváře. „No tak! Honem! Musíme rychle ven!“

Žádná odpověď.

Vylez, obejdi auto a vytáhni ho.

Posunula se ke dveřím, stiskla kliku a modlila se, aby se dveře otevřely. Když zavrzaly, vykřikla úlevou. Dveře se prudce rozevřely, ze spodku auta se ozvalo další zaskřípění, auto se posunulo o dalších pár centimetrů vpřed, pak se zastavilo a jen se mírně houpalo. Strnula, než se zase stabilizovalo. „Brente!“

Pravou nohu položila na zledovatělou vozovku a zvedla se ze sedadla. Noha uvnitř boty byla mokrá a chladný venkovní vzduch se jí zažíral do prstů. Už byla téměř venku, když jí na ledu podklouzla bota. Tvrdě dopadla na zem a udeřila se hlavou o asfalt. Auto se nahnulo dopředu a dveře jí prudce přibouchly levou nohu. Předek auta balancoval na pokraji pádu.

Zavrčela a kopl nohou, aby ji vysvobodila. Dveře však byly těžké a bota se v nich zachytila. Silnice byla příliš hladká, a tak se na ní nemohla udržet. Auto sklouzlo dopředu a táhlo ji s sebou. Panika jí naplnila plíce, jak se otáčela a pokoušela se na ledu zachytit. Zvuk auta, jež se posouvalo přes svodidla, se mezitím změnil ve vřískot.

„Ne!“ zakřičela a vší silou se snažila přidržet země, která pod ní s každým pohybem auta ubíhala rychleji. Vykřikla a vzepřela se. Prsty uchopila okraj dveří a trhnutím je otevřela. Noha se uvolnila.

Dveře se zase zavřely a auto se s ohlušujícím skřípotem prodralo svodidly. Vyškrábala se na nohy, když se zřítilo do noci.

Po okamžiku ticha se z temnoty ozval praskavý zvuk. To auto o něco níže dopadlo na zem.

KAPITOLA 2

Utřela si slzy a poslouchala, jestli zespod nezaslechne Brentovo volání nebo šelest hořícího auta. Slyšela však jen ševlení větru, který na asfaltu proháněl krystalky ledu, jako by přes cestu cupitala armáda myší. Nad hlavou jí svítily hvězdy, na tmavé obloze bez měsíce vypadaly jako zvláštní pihy. Kolem se na obě strany rozprostírala silnice a jinak už jen samá tma. Nikde žádný dům či budova. Kde to jsou? Poklepala na obě kapsy u kalhot, jestli v některé nenajde telefon, ale zjistila, že jsou prázdné. Když jí vítr profoukl halenku, zachvěla se. Kde má bundu? Nedokázala si vzpomenout, jak se sem dostala. A proč byla s Brentem. Proč ho okradla.

Pak si ale uvědomila, že je to ještě horší – nepamatuje si *nic*.

Pracně se zvedla a po ruce a kolenou se doplazila k rozbitým svodidlům. Dole leželo auto, otočené na střechu, s kapotou zmáčknutou na polovinu obvyklé výšky. Přední nárazník visel volně po straně, uvolněný jako zchromlá paže, zadní pneumatika se pomalu točila, jako by se snažila ve vzduchu něčeho zachytit. „Brente!“

Žádná odpověď.

Takový pád nemohl přežít.

Musí ho přežít.

„*Vrať se domů. Jestli se nevrátíš, víš, co se stane.*“ Rame-
nem jí projela bolest – něco ostrého jako břitva. Otočila se,
ale nikdo tam nebyl. Na zádech nic neměla, ale pořád odtud

vycházela úporná bolest. Zabořila prsty pod halenku a nahmatala tvrdou hranu lopatky a pod ní řadu úzkých hrbolků, jako by jí pod kůží lezli malí červi. Poškrábala se, i když to nesvědilo.

Vítr zakvílel a ona se otřásla chladem a přitiskla si dlaň na hrudník, jak se zoufale pokoušela zhluboka nadechnout. Na nohou cítila provlhlé záložky džínů a mokré boty, jako by někde prošla vodou. Nikde kolem však žádnou vodu neviděla. Musí sebou hnout. Zvedla se na nohy a udělala první krok. V levém kotníku jí zaškubalo a v ústech pocítila kovovou pachutí bolesti. Sotva vykročila, uklouzla a spadla, pak znovu vstala a pomalu klouzala přes ledovou plochu.

Když došla k místu, kde se nadjezd setkával se svažitém terénem, chvíli zkoumala zledovatělou stráň. Po dvou se dolů bezpečně nedostane. Na zmrzlé zemi se vsedě pomalu sunula dolů: napřed zadek, pak nohy. Aby nesklouzla, zachytávala se podpatky a prsty na rukou. *No tak, Brente. Musíte být v pořádku. Prosím.* Potřebovala ho – aby jí řekl, kdo je. A taky, kde jsou.

Prsty jí hořely chladem. Cestou ze svahu se zastavila, chvíli si dýchala na prsty a rázně si je třela, jako by do nich chtěla vši silou znovu vehnat teplo. Vlastní ruce jí připadaly cizí, lak byl na palcích a ukazováčcích nanesený nerovnoměrně. Ledabylá, kvapná práce. Nacpala ruce do džínoviny kalhot, aby se jí do nich vrátilo teplo.

Když se dostala k autu, šla přímo k sedadlu řidiče a u vykleného okna klesla na kolena. Brent visel hlavou dolů, zavěšený do bezpečnostního pásu. Obličej pokrývaly drobné oděrky, ale jinak neviděla žádné vnější zranění. Nejspíš bude mít nějaké vnitřní. Pokud by jej něco mohlo zabít, pak právě vnitřní zranění.

Nahmatala jeho tep – byl zřetelný a pravidelný. Není mrtvý. „Díky bohu,“ řekla s čelem natlačeným na chladné dveře auta. *Vytáhni ho.* Přitiskla se k zemi a hleděla do auta. Otvor okénka byl promáčknutý. Prošel by jím Brent?

Musíš to zkusit.

Hlavu měla v okénku auta a horní část rámu se jí bolestivě zařezávala do páteře. Natáhla se po bezpečnostním pásu, pak ale zaváhala. Kdyby špatně spadl, zlomil by si vaz, nebo by ji svou vahou přimáčkl k zemi a uvízli by tam oba. A co jeho záda? Kdyby je měl zraněná, pád by jej mohl ochromit. Nadechla se a snažila se rozhodnout, co udělá. Pod autem se zachvěla zem. Vycouvala z auta a pod ním uviděla černé koleje.

Auto leželo na železniční trati.

Nebylo nad čím váhat. Když s Brentem pohne, zraněný muž možná ochrne. Ale vlak ho určitě zabije.

Když chvění ustalo, přemýšlela, kolik času jim zbývá, než sem vlak dorazí. Má vůbec nějaký příjet? Najednou bylo ticho. *Vytáhni ho*. Hlavou napřed vklouzla zpátky do auta. Do kostrče ji sice tlačilo zpětné zrcátko, ale podařilo se jí štouchnout do tlačítka, aby Brentovi odepnula bezpečnostní pás. Popruh se uvolnil a Brentovo tělo kleslo. Nataženými rukama ho natáhla tak, aby pád zbrzdila ramena.

Když se Brentova kolena zachytila pod volantem, snažila se jej posunout, až ji námahou bolela záda. Uklidňoval ji však pravidelný tep v jeho krkavici – je naživu! Povedlo se jí nasměrovat ho hlavou k okénku.

Do kolen se jí zářval tvrdý led a štěrk. Napínala každý sval a rukama ho držela pod zády. Uchopila jej pod pažemi a táhla ven okénkem. Brent byl těžký a okénko úzké. Každé posunutí těla o centimetr trvalo nesmírně dlouho.

Když už byl napůl venku, o něco se zachytil. Tahala a zápolila, aby ho uvolnila, ale nešlo to. Neměla dost síly, aby ho zvedla, a tak jeho trup opatrně položila a přesunula se ke straně. Tam si všimla, že se mu pásek u kalhot zahákl do plastového těsnění okna. Marně se jej pokusila uvolnit. Pod koleny jí znovu zaduněla zem. Strnula a zaposlouchala se. Je to vlak? Proč ho neslyší? *Pohni s ním*. Zvedla mu bundu, rozepnula pásek, vytáhla jej z kalhot a odhodila stranou. Poslední pořádné škusnutí, a Brent byl z auta venku.

Odtáhla ho z malého náspu na měkčí půdu, pryč od kolejí. Mezi lopatkami se jí řinul pot a hromadil se u pasu.

„Brente,“ zašeptala s pláčem. Z brady jí skanula slza a dopadla mu na tvář.

Když ji chtěla setřít, z auta se ozval mužský hlas. „Systém OnStar zaznamenal vaši nehodu, pane Nolane.“

Trhla sebou a udeřila se loktem o kámen. Vyjekla.

„Pane Nolane? Slyšíte mě? Kontaktujeme úřady.“

Přitiskla si ruku k ústům. Proč neodpověděla? Co se to s ní děje?

„*S nikým nemluv. Nikdy.*“

Chvíli jen v tichosti vyčkávala.

Teď ale potřebovala svůj telefon. Vlezla zpět do auta a prohledala zadní sedadlo. Na stropě auta, skoro u zadního okénka, zahlédla plátěnou kabelku. Okno u spolujezdce bylo popraskané, ale sklo stále ještě drželo v rámu. Špičkou boty na nezraněné noze okno vykopla a ucukla, když se sklo sesypalo dovnitř auta.

„Pane Nolane, slyšíte mě?“

Nereagovala. S břichem na studené zemi přelezla střepy tvrzeného skla, vydolovala kabelku a vrátila se k Brentovi.

„Policie a záchranka už jsou na cestě, pane Nolane.“

Slovo *policie* ji zarazilo.

„Reakční tým tam bude za sedm minut.“

„*Nebav se s policií, ať se děje, co se děje. Viš, co by udělal.*“

„Ne!“ vykřikla a rukama si zakryla uši, aby ten hlas zahnal. Měli přece nehodu a policii potřebují. A taky záchranku.

Každá buňka jejího těla na ni však křičela něco úplně jiného – *utíkej*.

Otočila se k tašce, ale najednou ji přepadl strach. Proč? Co v kabelce asi najde? Pomalu se nadechla. Uplynula minuta. Z auta se znovu ozval hlas, tlumený hukotem v jejích uších. Záchranka už přijížděla. A taky policie.

Pojede do nemocnice. S Brentem.

Brent vedle ní měl na tváři klidný výraz bez života. Tep byl stále hmatatelný. Jedno po druhém mu pootevřela víčka. Ve tmě nedokázala rozeznat, jestli jsou jeho zorničky stejně velké. Jistě utrpěl otřes mozku. Pád však určitě způsobil i jiná zranění. Jemně zvedla kapuci Brentova kabátu, aby mu na tvrdé zemi podložila hlavu. Kabát mu zapnula až k bradě a přes ruce natáhla rukávy, aby ho udržela v teple. Přes silnou výplň kabátu mu třela ramena.

Na tmavém obzoru se rozprostírala matně oranžová záře. Za kopcem je civilizace. Opět ji přemohlo nutkání utéct. Děs v ní stále narůstal, tížil ji jako ostré kameny v břiše.

Počká na policii a řekne jim, co se stalo.

„Nezapomínej na pravidla.“ Rozdováděný smích. Tytéž zelené oči jako předtím, jen o něco starší tvář. „Abby.“ Jméno zase zmizelo v temnotě.

Dělej něco. Najdi telefon. Otočila se ke své kabelce a vzala za zip. Látky byla roztrpená, kapsa na jedné straně v rohu roztržená. Ani trochu se nepodobala Brentově peněženke od Louise Vuittona. Vysypala obsah hlavní přihrádky. Světle modrá fleecová mikina na zip. Kosmetická taštička a v ní pudr, lesk na rty a řasenka, etikety na nich setřené. Navlékla si mikinu a všimla si rozpáraných stehů na halence, kterou měla na sobě. Džíny byly tmavé, ale na kolenou prodřené. Do Brentova kabátu a peněženky měly hodně daleko. Asi se s Brentem vůbec neznají.

Na dně kabelky našla růžovočervenou puntíkovanou peněženku. Všechno vypadalo tak nevinně, tak mladě. Prsty přešla po laciném vinylovém povrchu, na okrajích opotřebovaném, a čekala, jestli jí vytane nějaká vzpomínka – alespoň mlhavá –, že jí peněženka patří.

Žádná ale nepřicházela.

Otevřela ji a zamžourala na občanský průkaz, vydaný státem Arizona. V příslušné kolonce našla jméno Lily Bakerová. Žena na fotografii jí nebyla nijak povědomá, ale podle tmavých

vlasů, které periferně viděla splývat podél svých tváří, usoudila, že to ona je ta žena. *Lily.*

Prohlížela si občanku. Narodena 2. července 1994. Jaký rok je vlastně teď? Je jí dvacet? Třicet? V adrese našla Phoenix ve státě Arizona. Pohlédla do tmavé, chladné noci a pomyslela na Brentovo bydliště v Severní Dakotě. Tohle není Phoenix.

„Pane Nolane, reakční tým u vás bude za čtyři minuty.“

Lily Bakerová. *Jsi Lily Bakerová.* Znovu se nadechla a začala se probírat obsahem své peněženky. Debetní karta do pobočky společnosti Credit Union v Paradise Valley. Zákaznická karta do obchodu Safeway a pár věrnostních karet. V přihrádce na bankovky našla sedm dolarů – jednu pětidolarovku a dvě dolarovky – a složenou fotografii. Obrázek byl starý. Místem, kde byla fotka přeložená, vedla rozpraskaná čára, papír byl zeslabený opotřebením. Dvě dívky – jedna blondatá a jedna brunetka. Brunetka byla ona, mladší verze ženy na občance. Blondýnka byla starší, měla užší obličej a místo skutečného úsměvu jakýsi nakyslý škleb. A zase ty zelené oči. Abby. Její sestra?

Zachvěla se, prohlédla zbytek peněženky, ale nic dalšího nenašla. Žádné účtenky, žádné kreditky. Jen debetní karta a sedm dolarů. Vrátila peněženku do kabelky a rozepnula boční kapsu. Sáhla do ní a vytáhla tvrdý kovový válec v látkovém obalu, dlouhý deset nebo dvanáct centimetrů. Baterka? Držela černý předmět v ruce a hleděla na něj. Štěrbínou uprostřed zahlédla měděné kroužky zápalek, naskládaných jedna za druhou. Kulky.

To, co drží, není baterka. Je to zásobník pistole. Zkusmo obal ohmatala a ucítila obrys zbraně. Pomalu ji vyjmula. Sepjala ruce a zásobník s hlasitým kliknutím vklouzl do těla pistole. Natáhla závěr pistole a kulka zajela do komory.

Bledá, sádelnatá tvář v kaluži krve. „Tys to udělala,“ zašeptala dívka.

Udělala co?

„Pane Nolane?“

Vyskočila, pistole jí vyklouzla z ruky a narazila na zmrzlou zem. V mysli se jí ozval zvuk vypálené kulky. Zabila toho muže?

„Záchranka tam bude za dvě minuty, pane Nolane. Slyšíte mě?“

Dvě minuty. A pak v dálce zaslechla tlumené kvílení sirény.

„Běž!“ zakřičel zostra rozčilený hlas. „*Na co ještě čekáš?*“

Nemůže tu být, až dorazí policie. Dotkla se Brentovy tváře a zašeptala: „Neumírejte, Brente. Prosím, neumírejte.“

Zatáhla za závěr pistole, aby z komory uvolnila náboj. Kulka spadla na zem a ztratila se jí z dohledu. Prohledala zasněžený porost pod nohama, ale kulku nenašla.

Zapomeň na kulku, pomyslela si. Máš dvě minuty.

Rychle se zvedla a pohlédla přímo do oranžového světla blikajícího za kopcem. Přes levé rameno si přehodila popruh kabelky a rozběhla se po železniční trati. Zvuk sirén byl čím dál hlasitější.

Vybavil se jí jeden verš. Římanům 6:23.

Neboť odplata za hřích jest smrt.

KAPITOLA 3

KYLIE

Policejní vyšetřovatelka Kylie Milliardová se probudila už při prvním zadrnčení mobilního telefonu. Otec jí říkával, že spí jako kočka, s jedním okem otevřeným. Dokázala přelstít i Santu Clause, což se jí ale teď v jejím oboru hodilo. Posadila se na posteli a prsty našla telefon, který v noci nechávala položený na okraji matrace. Na displeji se objevilo číslo ústředí. Při druhém zazvonění telefon zvedla. „Milliardová.“

„Nazdar, Kylie, tady Steve.“

Steve Cannon byl usměvavý dobrák s širokými rameny a úzkým pasem plavce – nebyl na něj špatný pohled. Když se mu občas manžeta frakové košile vyhrnula moc vysoko, zahlédla na jeho ruce tetování. Byla toho názoru, že muži se prostřednictvím tetování snaží vypadat drsněji, než ve skutečnosti jsou, a ani Cannon podle ní nebyl výjimkou. Na oddělení začal pracovat pár měsíců před Kylie, jediný další člen týmu, který nebyl místní. Všichni ostatní se narodili a vyrostli v Hagenu. Steve na oddělení nastoupil jako mechanik, ale protože stanice měla jen pár aut, nakonec dělal prostě to, co bylo zrovna potřeba. Noční pohotovost ale ani tak neměl v popisu práce. „Jak to, že máš pohotovost?“

„Marjorie nemůže. Před pár hodinama mi volala. Zas ty její záda. Promiň, že tě otravuju.“

Hodiny na nočním stolku ukazovaly čas 5:27. „Bez obav. O co jde?“

„Mrtvá žena v popelnici.“ Na Stevovi se jí líbilo, že na rozdíl od spousty upovídáných lidí v Hagenu jde přímo k věci.

„Kdo je oběť?“ zeptala se.

„Ještě nevíme. Věk něco pod třicet, žádné doklady.“

„Kde?“

„Skál,“ řekl Steve. „Ten bar.“

„Znám to tam.“ Vstala z postele a vysvlékla se z flanelových kalhot od pyžama, dřevěná podlaha ji studila do bosých nohou. Popadla tmavé kalhoty do práce, které předchozího večera přehodila přes židli, a oblékla si je, telefon si celou dobu přidržovala bradou. „Zavoláš šerifu Davisovi?“

„Strážníci mu hned volali. Záchranku taky.“

Rychle si zapnula kalhoty a telefon nastavila na hlasitý odposlech. „Kdy to bylo?“

„Asi tak před půl hodinou.“

Znovu se podívala na hodiny. Strážníci ji měli také kontaktovat. Teď má půlhodinový skluz. Jaký má smysl být jediným detektivem ve městě, když vás nikdo nezavolá na místo činu? To dělá to maloměsto.

Něco takového by se ve Fargu nestalo. Tam by ji respektovali. Musí se tam jen *dostat*.

„Šerif se potřeboval ujistit, že se to dozvíš,“ dodal Steve.

Však se o tom dozvěděla, to ano – ale až jako poslední. „Za čtvrt hodky jsem tam.“ Mohla by to stihnout už za dvánáct minut.

„Dám jim vědět. Opatruj se,“ dodal jako obvykle. Zpočátku jí ta fráze zněla divně, ale postupně se jí nějak dostala pod kůži. Možná se jí pod kůži dostal i on. Ne že by si to vůbec kdy uvědomila. Kromě toho nebyl v tomhle maličkém městě důvod mít se příliš na pozoru. Před čím taky?

Kylie si přes tričko, v němž spala, natáhla modrou košili s knoflíky a sako. Navrch si ještě zapnula plátěnou pracovní bundu. Za tři minuty byla za dveřmi. Jak předpokládala, v okamžiku, kdy dorazila, byl celý reakční tým už na místě. Obloha

byla temně černá, do úsvitu zbývalo ještě několik hodin. Na parkovišti stála dvě policejní auta, jedno hasičské, záchranka a šerifův soukromý vůz – starý Ram truck. Tři světla, připevněná na stativu ve výšce asi dvou metrů nad zemí, osvětlovala zrezivělou popelnicí, jako by šlo o filmovou scénu.

Kylie zastavila u hromady šterku. Za posledních dvacet čtyři hodin sice nenapadl žádný čerstvý sníh, ale pořád vál silný vítr. Smetl všechny stopy po pneumatikách. Ty, které zůstaly, teď vedly k autům na parkovišti, zaparkovaným až příliš blízko k popelnicí, údajnému místu činu.

Všechno, co tě napadne, si nechej pro sebe, řekla si.

Kolem rezavé popelnice se choulilo jedenáct těl – všechna mužská – a z vnějšku byl opřený žebřík. Jinak se kolem nic nedělo.

K baru to od popelnice bylo tak deset metrů severně. Směrem na jih byla mezera na průjezd a za ní parkoviště. Na východ, ve vzdálenosti asi čtrnácti metrů, začínal hluboký les. Do Skálu ji už několikrát přivolali – nebo se spíš sama přidala k hlídce na pár výjezdech kvůli opilcům a výtržnictví. K opravdovým zločinům docházelo v Hagenu velmi zřídka – zažila pár případů, kdy někoho omylem postřelili myslivci, ale za posledních téměř deset let se tu nestala ani jedna vražda. Díky nízké kriminalitě trávila Kylie poměrně dost času se strážníky a mohla město alespoň trochu poznat. Skál už tedy znala.

V letních měsících do lesa vyrážely páry, které potřebovaly soukromí. Když bylo teplo a bar nacpaný až po střechu, zákazníci chodili čurat ke stromům. Teď ale teplota klesla pod bod mrazu, a Kylie tudíž nepochybovala, že tu nebude moc rušno. Musí se tu porozhlédnout.

Vystoupila z auta, přes uši si přetáhla čepici, aby je uchránila před prudkým větrem, a upravila prsty na mohutných pracovních rukavicích. Když se přiblížila k mužům otočeným čelem k ní, překvapilo ji, jak jsou v tom chladném vzduchu klidní a tiší. Umělé osvětlení na ně vrhalo podivné stíny, které jako

by prohlubovaly jejich oční důlky a zařezávaly se jim do líčnicích kostí. V jednu chvíli se jí zdálo, že hledí na tučet kostlivců.

Když na zádech ucítila čísi ruku, trhla sebou a polkla výkřik, který se jí dral z hrdla.

Byl to šerif Davis s telefonem u ucha. Na svém postu sice kroutil už patnáctou sezonu, ale vzhledem stále připomínal hvězdu fotbalového týmu. Široká ramena, silný krk a pískově plavé vlasy, k tomu ještě ten pohodový, okouzlující úsměv. Při chůzi vypadal, jako by zrovna odcházel ze hřiště. Ale tím taky u Davise podobnost s hráčem amerického fotbalu končila. Nebyl to ten typický nabušený kretén a chvástal. Ačkoli v něm zpočátku tušila velké ego, Davis byl překvapivě pokorný.

„Jistě,“ řekl Davis. „Rozumím, pane.“

Nejspíš mu volá starosta, pomyslela si. Tohle nejsou zrovna dobré zprávy pro muže, jenž má i tak na krku dotěrný tisk kvůli jedné známosti, z níž jeho manželka není zrovna nadšená. Davis přikryl telefon dlaní a řekl: „Čekáme na vyšetřovací tým.“

Hagenský „forenzní tým“ tvořili dva strážníci, kteří v Bismarcku absolvovali dvacetihodinový kurz shromažďování důkazů. Sama Kylie už měla polovinu kurzu za sebou. Společně netvořili zrovna působivou sestavu. Pozdravila přítomné a všimla si, že všichni mají rukavice. Bylo mrazivé chladno, ale díky vrstvě ledu se důkazy déle uchovaly.

Ke Kylie přistoupil Carl Gilbert, strážník, s nímž pracovala nejčastěji. Byl o pár let starší než ona, vytáhlý a poněkud neohrabaný, jako by mu všechny ty dlouhé končetiny překážely. Vždycky když procházel kolem, celou dobu chrastil – kroužek klíčů na opasku zněl při chůzi jako zvonkohra, a navíc si Gilbert v jednom kuse pohrával s drobnými mincemi, které měl v kapse. Také rád cucal tvrdé bonbony – jeden za druhým. Nepřibral sice ani kilo, ale Kylie měla obavy spíš o jeho zuby.

Strážníkem byl teprve pár let a k této práci se dostal po několika životních odbočkách mimo Hagen po střední škole. Kylie zajímalo, jestli neusiluje o pozici detektiva a jestli mu

její jmenování do funkce není trnem v oku. Pokud ano, nikdy to na sobě nedal znát. „Oběť je běloška, dvacet pět až třicet let,“ řekl a pohlédl směrem k popelnici, aniž se na ni opravdu podíval. „Víc zatím nevíme.“

V Hagenu znal každý každého. „Kdo to je?“ zeptala se Kylie. Když pohlédla na shromážděné muže, pod těžkým kabátem se jí zrychlil tep. Něco jí tají.

Položila si palec přes ukazováček, prokřupla ho a pocítila bolest i uvolnění. Jako by se tím restartovala a byla zase sama sebou. Byla profesionálka. „Podržte mi žebřík, lezu nahoru.“

„Ale...“ chtěl namítnout Gilbert.

„Podržte ho, prosím.“

Gilbert uchopil žebřík a Kylie začala šplhat. Nohou pokaždé otestovala další příčku, jestli ji unese. Ze čtvrtého stupínku už viděla dovnitř popelnice – více než z poloviny naplněné černými pytli na odpadky, láhvemi od piva a plastovými ke-
límkami. Pak spatřila ženu.

Kylie sebou trhla, když uviděla její namodralou kůži, a rukama v rukavicích sevřela tvrdý kovový okraj popelnice. Než sem vylezla, představovala si mrtvou ženu pokojně spočívající na hromadě pytlů na odpadky. Jako by tam jen spala.

Místo toho uviděla tělo poznamenané násilím. Nepřirozeně zkroucené končetiny, zvrácená hlava, brada přetočená doprava, pravá paže doleva. Kylie přejížděla pohledem po paži, dokud nenarazila na kostnaté rameno, vytrčené v takovém úhlu, že muselo být vykloubené.

Pak si všimla, v jakém úhlu leží druhá paže. Žena na sobě měla černé džíny a halenku se špagetovými ramínky. Byla bosa. Jediným doplňkem byl široký červený kožený náramek, tak obnošený, že se jeho barva už skoro nedala poznat. Na jedné paži visel neznačkový kabát, natolik opotřebený, až se na některých místech leskl, a díry v něm zakrývaly proužky černé izolační pásky, jimiž byl úplně posetý. Navzdory násilné smrti byla oběť podivně krásná. Měla otevřené oči, kůže kolem nich

měla tentýž zelený nádech jako její duhovky. V očním bělmu byly zřetelné petechie – drobné rudé cévky, jejichž popraskání bývá příznakem škrčení. Kylie se v duchu snažila poskládat vodítka k vyřešení hádanky, kterou mrtvá žena představovala.

Za hlavou oběti viděla tmavý stín, možná tam něco bylo, možná šlo jen o hru světla. Kylie se na žebříku posunula a teprve v tom okamžiku si všimla, že oběť má vlasy vzadu na hlavě tmavé a spleené.

Krev.

Na chvíli si nebyla jistá, zda ze sebe dokáže něco vypravit. Pak řekla: „Už někdo prověřil les?“

„Zběžně jsem ho prošel, ale už je moc tma,“ řekl Gilbert. „Vrátím se tam, až bude lepší světlo.“ Vzal Kylie za paži, aby jí pomohl ze žebříku. Při tom doteku ji zamrazilo. Jakmile se ocitla zpátky dole, protřepala si ruce, aby v nich rozproudila krev, a pohledem hledala šerifa.

Když k němu přistoupila, šerif Davis právě ukončoval telefonický hovor. „Máme aspoň ponětí o tom, kdo to je?“ zeptala se Kylie.

Zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem ji neviděl.“ Přejel očima zpět na ulici a Kylie v nich spatřila cosi nezvyklého. Strach. „Už jsme se všichni dívali. Nikomu z nás není povědomá.“

Někdo ji ale musel znát. Kylie se rozhlédla po parkovišti. „Našli jste její auto?“

„Ne. V okruhu čtyř bloků nic – je to tu jen samé skladiště.“

Po Hagenu se bez auta pohybovalo dost špatně. Někdo ji sem přivezl. „Nikdo ji nezná,“ zopakoval šerif.

Davis po ní střelil pohledem, ale nic dalšího už neřekl.

Ve Fargu by nebylo zase tak nezvyklé, kdyby nikdo z tuctu lidí někoho nepoznal. V Hagenu však bylo ojediněle potkat neznámou tvář, a to i navzdory nedávnému přílivu těžařských dělníků. V okruhu třiceti kilometrů od Hagenu nevedla žádná dálnice. Ten, kdo jel po silnici číslo 1804, buď mířil do Hagenu, nebo z něj odjížděl. Nikdo tam nejel jen tak.

Na parkoviště zahnul další pár reflektorů. Kylie poznala hranatá světla služebního auta. Důkazní technik. Teď už by snad mohli pohnout s tělem. Třeba pak přijdou na to, kdo ona tajemná žena je.

A jak se stalo, že ji v Hagenu zavraždili.

KAPITOLA 4

IVER

Když přes Iverovu tvář zasvítilo jasné světlo, otevřel oči. Rozhlížel se po známém obýváku a měl pocit, jako by mu srdce dávalo pořádné rány do žeber. Zamrkal a myslel si, že mu snad praskne hlava. Odvrátil se od gauče a začal zvracet. Zvratky se rozstříkly po dřevěné podlaze. Cal vstal a s roztřesenýma zadníma nohama se od svého pána vzdálil. Iver si hřbetem ruky otřel ústa a na podlaze zahlédl láhev Jacka.

Prázdnou. Zasténal.

„*Alkohol nejde dohromady s léky,*“ zakřičel mu v hlavě hlas exmanželky. „*Musíš být rozumný, Ivere.*“

Na hrudi pocítil známý tlak. Samé hádky. Nenáviděl, jak byla pořád naštvaná. Vydechl, aby tlak polevil. Teď už je jeho ex. Už žádné hádky. Před očima mu probleskla rozzlobená tvář. Byla Debbie v noci v baru? Pohádali se? Ztracená bolest hlavy.

Iver zavřel oči a snažil se rozdýchat neustávající bušení v očních bulvách. Polykal opatrně, jako by chtěl obelstít a zklidnit žaludek. Sliny se setkaly s křečí v břiše a on v krku pocítil další nával. Dal si ruku před ústa a utíkal do koupelny. Poklekl a rukama uchopil porcelánovou mísu, do níž se žbluňkáním dopadala směsice žaludečních šťáv a hnědého likéru.

Představil si celý výjev z Debbiina pohledu. Jak těžké to pro ni muselo být, vždycky když se probudil s kocovinou. Vždycky když si pro něj musela přijet do baru, poté co jí některý z jeho

kamarádů zavolal, že nemůže řídit. Vždycky když se probudila a on se zrovna vracel domů opilý. „Nemůžu takhle žít,“ říkala. „Musíš s tím pitím přestat.“

Snažil se o to. Opravdu. Jako by to bylo tak snadné.

Ten bar pro něj býval jen byznys. Teď, když ho Debbie opustila, byl celým jeho životem.

Osvěžil si obličej vodou a propláchl si ústa, pak se s mokrým ručníkem na tvářích vydal zpátky ke gauči. Měl by uklidit ty zvratky. Aspoň že tentokrát skončily na podlaze. Uklidí je. Za chvíli. Jen si teď musí ještě trochu odpočinout. Proč je ksakru to ranní světlo tak silné? Zakryl si obličej ručníkem, zavřel oči a pokusil se znovu ponořit do blažené nicoty.

Jacka už nikdy. S Jackem je to vždycky ještě horší. Skončí s Jackem, zvládne to. *Slibuju*, pomyslel si, jako by tím mohl vyhnat bolest z hlavy. Bolest však nepolevovala, naopak ještě narůstala, jako by měl zrakový nerv skřípnutý ve svěráku. Zavíral oči, aby bolest utlumil. Dlaní zašátral po lécích položených na stolku, přičemž mu z ruky vystřelila prudká bolest. Přes klouby se táhl dlouhý rudý šrám, vytékala z něj krev. Zatřásl rukou, jakoby ve snaze vytřepat žihadlo.

Co to proboha prováděl? Ruku si dal na prsa a druhou sáhl pro léky. Musí být na tomhle stole.

Narazil však jen na dřevo. Do prdele. Kde ty zasraný léky jsou? Posadil se a znovu se mu zvedl žaludek. Zamžoural proti náhlému náporu tlumeného světla, natáhl se přes konferenční stůlek a odstrčil krabici od pizzy, své včerejší večeře. Prášky nikde. Poklepal na kapsy džínů, které měl pořád ještě na sobě. Žádné prášky. Přinutil se vstát a šoural se do kuchyně, cestou se však musel vyhýbat zvratkům. Došel až ke dveřím, opřel se o zárubně a pokusil se co nejopatrněji zamrkat. Každý pohyb očí byl jako úder sbíječky. Od dveří zkoumal kuchyňskou linku. Ani tam prášky nebyly.

„Zamysli se,“ řekl si nahlas a klopýtal do koupelny. Vzduch byl kyselý. Znovu se přihlásila nevolnost. Zadržel dech, otevřel

nástěnnou lékárníčku a prohledával řadu lahviček. Nic na bolest hlavy.

V noci byl v práci. V baru si vzal pár prášků. To si pamatoval. Předtím byl v kanceláři a dokončoval objednávku. Kevin mu přinesl Jacka s kolou. Pak dalšího. A ještě jednoho. Měl i čtvrtého? Nejspíš pil dvojité. Kevin mu vždycky dával dvojité panáky. Pořád ještě cítil ten nasládlý povlak na jazyku. Kevin nadával na přítelkyni. Mluvili o bejvalkách. Ty prášky musel nechat tam.

Iver zavřel oči a mačkal si klouby na ukazováčcích, aby na chvíli odvedl pozornost od bolesti za očima. *To zvládneš*, říkal si. *Seber se a vlez do auta*. Otevřel oči, všiml si nitky zachycené v řemínku hodinek, zatáhl a uvolnil ji.

S nitkou se mu znovu vybavil noční vzduch a prudký řezavý vítr. Ucítil odřeninu na holeni, jako by k ní zrovna přišel. Sklonil se a přes kalhoty se jí dotkl. Na látce našel něco tvrdého, strupovitého. Nejspíš krev. Kčertu. Rozepnul si pásek a vysvlékl si kalhoty, odkopl je k pračce a ze země v pokoji sebral tepláky. Hlava ho bolela jako ďas.

Na pozvracenou zem hodil ručník.

Přines z baru ty prášky, vrať se domů a uklid' ty sračky. Dej se do kupy.

Cestou ke vchodovým dveřím jej zasáhla vlna ochromujícího strachu. Nepamatoval si, jak se dostal domů. Jel autem? Co když tam auto nebude?

Ulevilo se mu, když ode dveří uviděl svou dodávku zaparkovanou na příjezdové cestě. Otevřel dveře, Cal vstal a vydal se za sluncem, které za dveřmi svítilo. Drápy mu cvakaly na dřevěné podlaze.

„Jedeš taky, kámo?“

Cal sešel ze schodů kolem Ivera, směrem k dodávce.

Iver otevřel dveře u spolujezdce a sehnul se, aby Cala vyzdvihl do auta. Psa, křížence australského ovčáka a kolie, mu dala exmanželka jako dárek po druhé cestě do Afghánistánu. Druhé a poslední. Kvůli té nehodě se tam už nevrátil.

Cal byl opuštěný a toulal se ulicemi města, když ho na silnici 1804 srazilo auto. Dělník, který to měl na svědomí, ho však naštěstí odvezl k místnímu veterináři. Ten zvířeti zafixoval zlomenou nohu, vyléčil je a předal hagenskému útulku. Když Iverova exmanželka přinesla Cala domů, měl pořád ještě nohu v sádře, zatímco Iver stále bojoval se závratěmi, nočními můrami a spoustou dalších příznaků poranění mozku. Svému zmrzačenému manželovi tak domů přinesla zmrzačeného psa. Stačil jí jeden pohled na to ubohé stvoření a hned si vzpomněla na Ivera.

To byl začátek konce.

Iver obešel dodávku, celou cestu se třásl zimou, a zalezl do kabiny. Z lavicového sedadla si vzal kšiltovku a narazil si ji až k očím. Ranní světlo bylo ubíjející. Teď by se hodily ty sluneční brýle, které ztratil. *Prostě zajed' do baru a vem si ty prášky.* Kdyby byl chytřejší, schoval by si pár prášků v autě, pár v domě a taky v baru. Nejraději by si je nechával schované úplně všude. Ale byly těžko k sehnání, a tak mu jich doktor předepisoval jen pár.

Iver našel klíče, zůstaly v zapalování. Když motor jednou zavrčel a se zakašláním naskočil, Cal se několikrát nemotorně otočil na sedadle spolujezdce a usadil se. Iver vytúroval motor.

Při cestě městem se brzké ranní světlo odráželo od výloh obchodů, postranních zrcátek ostatních aut, a dokonce i od kapoty jeho auta. S každým zábleskem světla se Iver zašklebil. Od té nehody mu sluneční světlo působilo bolest. Doktoři to nedokázali vysvětlit. „O mozku stále nevíme všechno,“ říkali.

Brýle. Musí si pořídit nové sluneční brýle.

Sjel na šterkovou cestu vedoucí k baru jeho otce. Teď už je to jeho bar. Na zvlněných šindelových střešních taškách a kulaté dřevěné ceduli, zavěšené na prorezlé železné tyči, ulpíval sníh. Za starých časů býval kroužek nad *a* ve slově *Skál* vymalován jasnou kobaltovou modří. Iver si nebyl jistý, jestli si tu barvu opravdu pamatuje, nebo o ní jen slyšel tolikrát, že se

mu uložila do paměti. Barva už tak jako tak po mnoha desetiletích vybledla, stejně jako většina věcí v baru, jenž představoval neúprosnou připomínku, že pokud byl jeho otec v životě na něco opravdu hrdý, jeho syn to nebyl.

Než Iver zastavil u baru, v levém oku ho bolelo už tolik, že nemohl ani zamrkat. Otcův bar. Místo, z něhož ho vždycky rozbolela hlava. Ale dnes to není jen obyčejná bolest hlavy. Ze zkušenosti věděl, že za pár minut přejde v pořádnou migrénu. Snesl Cala z auta na zem a prodíral se ke vstupním dveřím. Když chtěl odemknout petlici, zjistil, že dveře jsou pootevřené. Kdo včera kčertu zavíral?

Protlačil se dveřmi do spoře osvětleného prostoru. Z hořkého oděru piva se mu zvedl žaludek. U jednoho z nízkých stolků seděl provozní baru, Mike Hammond. Vedle něj byl šerif Jack Davis. Oba muži vypadali, jako by probděli celou noc. Teprve pak si všiml ženy v saku, sedící na vzdáleném konci stolu.

„Co se děje?“

„Čau kámo,“ řekl Jack Davis a vstal od stolu.

Šerif přešel místnost a natáhl ruku, aby mu ji podal. Iver mezitím zapomněl na řeznou ránu na kloubech, takže sebou teď trhl a zašklebil se bolestí. Šerif měl pořád tentýž stisk jako na střední. Jack Davis byl o tři roky starší než on, byl velký, měl široký krk a na hlavě husté blondaté vlasy. Už od prváku byl quarterbackem středoškolského týmu, ve druháku hrál za školu basketbal. Potom získal nějaké studijní stipendium. Po návratu do Hagenu se v pouhých dvaceti a něco stal zástupcem šerifa. Ve třiceti si vzal nádhernou ženu. Byl dokonalý. Tak dokonalý, až toho paní Davisová jednoho dne měla po krk a bez důvodu odešla. Nikdo není dokonalý napořád. Alespoň v tomto ohledu se Jack Davis změnil.

Davis pohlédl na jeho ruku.

„Pořezal jsem se,“ řekl Iver a šerif sklouzl pohledem po místnosti.

Pokynul ke stolu. „Toto je detektiv Kylie Milliardová,“ řekl. „Přišla k nám před pár měsíci z policejního oddělení ve Fargu.“

Iver nemusel její výraz sledovat déle než dvě vteřiny, aby poznal, že ho Jack tím svým „čau kámo“ jenom oblbuje. Sesunul se do židle a pocítil slabost v nohách, s níž mu vnitřnostmi zacloumal nový nával nevolnosti.

KAPITOLA 5

LILY

Lily se v tmavé boudě zachvěla a přitiskla k tvrdé betonové zemi. Zpod dveří vycházelo jasné světlo. Bosé nohy měla na čerstvém vzduchu studené a při sebemenším pohybu ji bolel ztuhlý kotník. Rozhlédla se po malém prostoru a znovu ji zaplavily vzpomínky na noční zážitky.

Poté, co se dvě hodiny přibližovala k domnělým městským světlům a zase se od nich vzdalovala, narazila na obrovskou signální pochodeň, jejíž plamen syčel jako had. Vedle ní byla dvě ropná čerpadla, která se zvedala a zase klesala proti noční obloze. Ocelové stroje, něco jako ve filmu *Hvězdné války*. Chodila kolem čerpadel a zírala do tmy.

Za pochodní viděla rozsáhlý pás černé noční oblohy. Od civilizace ji stále dělily celé kilometry. Mezi čerpadly našla malou boudu s nezamčenými dveřmi. Vzala za ně, otevřela a vešla, aby se schovala před studeným nočním vzduchem. Slabý hlásek v hlavě jí připomenul, aby si sundala mokré boty – vzpomněla si na poučky o omrzlinách. Uvnitř běžel nějaký generátor, díky němuž bylo v prostoru dostatečné teplo.

Zkusila se v myšlenkách vydat ještě dál, v paměti šátrala po dalších vzpomínkách.

Ten muž z auta. Brent. S pěkným oblečením a hotovostí v peněženke. Hotovostí, kterou si vzala. Kým pro ni je? Je to on, kdo jí říkal, ať nechodí na policii? Ať se rychle vrátí k Abby?

Ve snaze zastavit vířící myšlenky si zopakovala, co už ví. Zaprvé, jmenuje se Lily Bakerová. Má lacinou kabelku s levným make-upem a peněženku se sedmi dolary. Jela autem s mužem jménem Brent Nolan. Měli nehodu. Vzala mu peníze, ale snažila se ho zachránit. Pak od něj odešla. V hlavě se jí pořád opakovaly ty věty. *Nikdy nemluv s policií. Nikdy nikomu neříkej své jméno.*

Měla pistoli. Zavřela oči a pokoušela se vybavit si něco o pistoli a o tom, co se odehrálo, než se probudila v autě. Otřásla se při vzpomínce, jak stála ve sněhu s tou dívkou, s Abby. Až na to, že to nebyla dívka – byla to žena. Choulily se ve tmě, promrzlé na kost, a poslouchaly. Lily úplně cítila tu hrůzu. Pak se ozval ten pronikavý zvuk bot, pod nimiž křupal sníh. „Už jde,“ řekla Abby.

Lily prudce zavřela oči a snažila se z paměti vylovit další obrazy. Nic. Otevřela oči a v úzkém prostoru se pohnula, aby si znovu uvědomila, odkud vychází všechna ta bolest, která jí prostupuje celým tělem. Z krku, obličej, zad a kotníku. Bolestivý šrám na ruce a tenké řezné rány podél krku, jež se skryly pod halenkou.

Nepamatovala si, jak ke všem těm zraněním přišla – kromě kotníku, který si přivřela do dveří auta. Poslední okamžiky se jí vybavovaly děsivě jasně – skřípění kovu, když se auto naklápělo přes okraj, prudký nával strachu. Přežil Brent nakonec? Slyšela záchranku. Operátor systému OnStar tvrdil, že tam reakční tým bude za dvě minuty. Kdyby zůstala na místě, teď by už ležela ve vyhráté posteli. Ale ty peníze, které Brentovi vzala, ta pistole, ten pocit, že je všechno špatně... Že *ona* je špatná.

Neděláš dobrá rozhodnutí.

Začni, pomyslela si. Začni dělat dobrá rozhodnutí.

Teď se odsud hlavně musí dostat. Pak se ujistí, že je Brent v pořádku. Najde Abby.

Natáhla se a otevřela rozvrzané dveře boudy. Slunce na obloze zářilo jako ohnivá koule. Na kůži okamžitě pocítila hřejivé

paprsky. V břiše jí kručelo a spleená ústa měla úplně vyprahlá. Bude taky potřebovat nějaké jídlo a vodu.

Musí sebou hnout. Musí si něčím ovázat kotník. Obsah kabelky ležel vysypaný na podlaze. Odsunula stranou make-up a hledala nějaký kus látky, který by posloužil jako obvaz. Teprve pak si všimla, že taška má ještě vnitřní kapsu. Otevřela ji, zajela do ní rukou a ucítila malou, tlustou knihu.

Kniha byla v měkké vazbě, desky měla obalené hnědým papírem jako nějaká školní učebnice. Papír pokrývaly spletité motivy vyvedené černým perem, květy a rostliny v rádcích i kolem nich. Kresby byly přelepené průhlednou páskou, v rozích roztřepenou. V místech, kde se páska odloupla, byly kousky špíny.

Je to její práce? Jak to? Je přece dospělá, ale tohle vypadá spíš jako dětská učebnice. Rozevřela knihu. Bible. Kniha Jobova, kapitola čtrnáctá: *Člověk narozený z ženy jest krátkého věku a plný lopotování.* Ta slova znala. Uchopila knihu za hřbet a zatřásla s ní, aby se rozevřely všechny stránky. Doufala, že z knihy vypadne nějaké vodítko, od něhož by se mohla odrazit. Nic.

Položila si knihu na klín, otevřela ji na vnitřní straně přebalu a našla drobné hranaté písmo. *I. Larson, 4. ulice 416.* Za adresou následovalo sedmimístné telefonní číslo. Uvnitř její Bible je něčí jméno. Co ale znamená to *I*?

Z peněženky vytáhla fotku a prohlížela si obě ženy. Pamatovala si jméno Abby, ale možná se žena jmenuje jinak – jménem začínajícím za *I*. Kdyby ale byly sestry, proč by měly různá příjmení? Nebo je Bakerová její jméno po svatbě? Má manžela? Otázky jí svištěly hlavou jako v hracím automatu, kde kulička naráží na prázdná místa.

Nacpala Bibli zpět do kabelky a začala prohledávat ostatní kapsy. Co když něco přehlédla?

Nic jiného však nenašla. Zkusila kapsy u džínů, nejdřív zadní a pak přední. V pravé přední kapse nahmatala něco

o velikosti složeného kapesníku. Vyndala složený ústřížek z novin. Vystrašeně ho držela v jedné ruce. Co ještě přijde? Co?! Ještě?!

Měla pocit, že se jí tenký novinový papír rozpadne v ruce. Opatrně jej rozložila na nohu a prohlížela si stránku. Obrázek byl v poslední čtvrtině utržený a ukazoval spodní okraj matrace. Dole bylo tučným písmem napsáno *VŠECHNO MUSÍ P* – hrana písmene *P* byla odtržena.

Na druhé straně našla jen titulek z novin. *Policie stále vyšetřuje druhého potenciálního podezřelého...* Přelétla slova očima, srdce jí bušilo tak rychle, že je viděla rozmazaně. Pohledem se zarazila na slovech *druhý podezřelý*. Proč má ten článek u sebe? Je tím druhým podezřelým ona? Nebo její sestra?

Rozechvěle se nadechla, aby se uklidnila. Má Bibli, adresu a telefonní číslo, peněženku se sedmi dolary, kousek novinového článku, fotku sebe a nějaké další ženy. Ani s těmito indiciemi však nedokázala odpovědět na nejzásadnější otázky – kdo je a proč je právě tady.

Zimou drkotala zuby a jemně si třela kotníky, aby alespoň trochu zmírnila otok. Neměla ho čím ovázat, nohu mohla dát jedině zpátky do boty. Při nazouvání do mokrých bot jí námahou slzely oči. Rychle vstala, otevřela dveře. V jasném slunečním světle zamžourala a plíce jí naplnil studený vzduch.

Na okamžik zvažovala, jestli tam nenechá pistoli. Proč jí vlastně má? Musí to mít nějaký důvod. Co když ji bude potřebovat? Nakonec se rozhodla, že si ji vezme. Naposledy se rozhlédla, vylezla z boudy a vykročila vstříc novému dni. Doufala, že to do města není daleko.